

[Inger Merete Nordentoft.]

og medlemmer siden 1945 ved de årlige finanslovdebatter, ved behandlingen af Marshallplanen, af den nordiske militæralliance, af Atlanterhavspagten, af Europarådet, af udgifterne til oprustning, ville det ærede medlem ikke kunne undgå at se, at disse taler bygger på og giver udtryk for en viden om og analyse af den økonomiske, politiske og militære udvikling, der har fundet sted siden 1945, en viden, som ingen af de øvrige talere har villet anerkende på det pågældende tidspunkt, men som udviklingen dog har bevist var rigtig. Vi påviste, at Marshallplanen betød valutanedskæring og andre økonomiske vanskeligheder foruden amerikansk politisk domination og militæralliance. Også det anså de øvrige medlemmer for fanatisme, også dengang fandt man, at vi kommunister udtrykte os med utiltalende voldsomhed. Vi påviste, at Atlantpagten betød indkredsning af Sovjetunionen og samarbejde med diktaturstaterne Portugal, Spanien og Tyrkiet samt Vesttysklands genoprustning. Da man savnede modargumenter, forsøgte man at latterliggøre og mistænkeliggøre os.

Det ærede medlem hr. Elgaard sluttede med et råd til os om at være mere åbne om det, vi ved, og som de andre kun ved lidt om. Jeg vil gerne imødekomme det ærede medlem og være endnu mere åben, end min taletid og begivenhedernes forløb hidtil har tilladt mig; men jeg vil dog tilføje, at det forekommer mig at være det ærede medlems pligt selv at sætte sig ind i disse emner.

Jeg har før talt om de amerikanske monopolherrerens økonomiske samarbejde med Hitlers bagmænd og omtalt, at uden hjælp af mændene bag Standard Oil og de andre store amerikanske trustere kunne Hitler ikke have skabt sin krigsmaskine. Jeg har også før nævnt, at forudsætningen for denne hjælp dels var den gode forrentning, den gav, dels muligheden for gennem kartelaftaler at beherske verdensmarkedet på væsentlige områder, dels og ikke mindst visheden om, at den hitleriske krigsmaskine, når tiden blev anset for moden, skulle vende sig mod øst for at knuse Sovjetunionen og dermed ikke blot generobre Sovjetunionens rigdomme for kapitalismen; men også slukke håbet om socialismens virkeliggørelse hos Vestens arbejdere og hos de koloniale og halvkoloniale landes undertrykte folk.

Alt dette findes der talrige beviser for,

en del endog officielle amerikanske vidnesbyrd, dokumenteret af undersøgelser, der blev iværksat i Roosevelts præsidenttid. Der findes også dokumenter om Tysklands forhold efter krigen, som de danske folketingsmedlemmer burde studere med større interesse, end de læser greuelhistorier om Sovjetunionens styre.

Først og fremmest er der Postdamoverenskomsten, som stillede de allierede besættelsesmyndigheder den hovedopgave fuldstændigt at opløse og afvæbne det tredje riges militære formationer, tilintetgøre eller beslaglægge alle forråd af våben og ammunition og hindre al fremtidig virksomhed af militære korps. Samtidig blev al fremtidig fremstilling af krigsudrustning forbudt.

Men Tyskland skulle ikke blot afmilitariseres; det skulle også afnazificeres. Derfor forpligtede de tre allierede stormagter sig til at sørge for, at alle aktive nazister omgående blev fjernet fra alle ledende embeder og funktionærstillinger og alle ansvarlige poster i vigtige private foretagender.

Økonomisk påbød man demontering af alle egentlige rustningsindustrier eller omstilling til fredsproduktion, streng kontrol med hele den tyske industri og decentralisering af Tysklands økonomiske magt, som i særdeleshed giver sig udtryk i karteller, syndikater, trustere og andre monopolistiske arrangementer, som det hed. Dermed var USA med til at fælde dødsdommen over de amerikanske trusters tyske kartelpartnere, de egentlige anstiftere af den anden verdenskrig. Men denne dødsdom blev aldrig eksekveret.

Offentligheden, også herhjemme, har fulgt afnazificeringens parodiske forløb. Men det var ikke blot med hensyn til afnazificeringen, Amerika og senere England og sidst Frankrig svigtede, det var også med hensyn til rustningsindustriens ødelæggelse og ophevelsen af den farlige koncentration af den økonomiske magt i Tyskland.

Det er en almindelig opfattelse her i landet, at den tyske krigsindustri var tilintetgjort af de allierede flyvevåben ved krigen slutning. Det var imidlertid ikke tilfældet. Januar 1946 blev der i Washington offentliggjort en rapport, hvori det hedder, at Tyskland stadig rådede over størstedelen af sit krigspotential.

En anden rapport beskriver dette potential: koncentrationen af Tysklands industrielle kræfter, den tekniske kapacitet i den tyske krigsmaskine overstiger alle forestillinger. Indflydelsen fra de gigantiske tyske syndikater og karteller, der drev mis-